

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Martina Bobáka a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **Spolek Šalamoun**, IČO 63837714
sídlem U Mlýna 2232/23, 141 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2022, č. j. MSP-225/2022-OSV-OSV/7,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Dne 14. 2. 2022 požádal žalobce Obvodní soud pro Prahu 2 (**povinný subjekt**) o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (**zákon o svobodném přístupu k informacím**). Konkrétně se jednalo o zaslání všech rozhodnutí v řízení vedeném pod spisovou značkou 9 T 237/2006 týkajících se trestné činnosti K. J., nar. X (**dotčená osoba**). Téhož dne dotčená osoba telefonicky požádala povinný subjekt, aby žalobci žádné informace neposkytoval. Následujícího dne, tj. 15. 2. 2022, dotčená osoba doručila podání, ve kterém vysvětlila, že nesouhlasí s poskytnutím informací, jelikož ji žalobce po dobu jednoho roku dehonestuje, „stalkuje“, vydírá, a také ji křivě obvinil. Dotčená osoba doplnila, že v důsledku tohoto jednání se jí zhoršil obvyklý způsob života a nyní užívá antidepresiva. Upozornila též, že odsouzení je již zahlazeno. Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

2. Povinný subjekt rozhodnutím ze dne 21. 2. 2022 (**první rozhodnutí**) odmítl žádost žalobce z důvodu potřeby chránit osobní údaje dotčené osoby. Žalobce se odvolal. Žalovaný pak rozhodnutím ze dne 26. 7. 2022 (**první rozhodnutí o odvolání**) zrušil rozhodnutí povinného subjektu pro nepřezkoumatelnost, jelikož neodůvodnil své závěry stran testu proporcionality při střetu práva na informace a ochrany soukromého života.
3. Povinný subjekt pak rozhodnutím ze dne 8. 8. 2022 (**druhé rozhodnutí**) žádost opět odmítl z důvodu dle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Informace neposkytl, jelikož dotčenou osobu chránil před zásahem do jejího soukromého života. Tentokrát podrobněji poměřoval kolidující práva.
4. Proti druhému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že *pro odmítnutí žádosti není dán zákonný ani materiální důvod*. Zároveň žalobce požádal o poskytnutí lhůty 15 dnů pro doplnění odvolání. Této žádosti povinný subjekt nevyhověl a dne 2. 9. 2022 předal odvolání žalovanému. V záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalovaný odvolání zamítl. Dle žalovaného povinný subjekt druhé rozhodnutí dostatečně odůvodnil. Pouhá anonymizace osobních údajů v tomto případě nestačí k ochraně soukromého života dotčené osoby.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

5. Proti druhému rozhodnutí žalovaného o odvolání (**napadené rozhodnutí**) se žalobce brání žalobou. V ní povinnému subjektu vytýká, že mu nestanovil lhůtu k doplnění odvolání, respektive vůbec nereagoval na žalobcovu žádost o poskytnutí 15 dnů pro doplnění odvolání. Upozorňuje, že z § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím vyplývá povinnost informovat o všech vydaných rozsudcích. Z § 11 odst. 4 písm. a) téhož zákona vyplývá povinnost poskytovat informace z trestního řízení. Nesouhlas dotčené osoby je irelevantní. Žádost o poskytnutí informací nemusí být odůvodněna. Povinný subjekt měl zaslat alespoň anonymizované soudní rozhodnutí, tzn. bez těch informací, jejichž vyloučení stanoví zákon.
6. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení žaloby

7. Žaloba je včasná, podala ji osoba k tomu oprávněná. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
8. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný ve stanovené lhůtě nevyjádřili nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud nenařídil jednání ani za účelem provedení důkazů, které žalobce navrhoval. Spis Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 10 Nc 171/2022 si soud vyžádal a ověřil z něj včasnost podání žaloby, což ovšem není otázka, kterou by bylo nutné dokazovat. Správním spisem povinného subjektu ani žalovaného, tj. včetně všech listin v nich založených, se nedokazuje. Soud ze správních spisů vychází, což plyne mj. z rozsudků Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS, *ECOPLAST*, nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011-75, *Česká televize*.
9. Žaloba není důvodná.

Procesní námitka

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

10. Soud v první řadě posoudil, jestli nejsou dány důvody pro zrušení rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Žalobce se totiž domnívá, že povinný subjekt se nevyjádřil k jeho žádosti o stanovení lhůty k doplnění odvolání a odvolání postoupil žalovanému. Ten pak rozhodl v den, kdy měla žalobci uplynout dodatečná patnáctidenní lhůta, o kterou požádal v prvotním odvolání ze dne 24. 8. 2022.
11. K tomu soud uvádí následující.
12. Odvolání mělo všechny zákonné náležitosti. Zejména z něho bylo patrné, proti jakému orgánu směřuje, jaké rozhodnutí napadá, obsahovalo také jednu námitku. Nešlo o tzv. blanketní odvolání, jehož se žalobce dovolává. V blanketních odvoláních totiž odvolatel neuvede, *v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení*, což je jedna z náležitostí odvolání dle § 82 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (**správní řád**). Šlo-li by o blanketní odvolání, správní orgán by pak musel odvolatele vyzvat k doplnění důvodů, pro které napadá prvostupňové rozhodnutí.
13. Žalobce v odvolání uvedl, že druhé rozhodnutí neobsahuje *zákonný ani materiální důvod* pro odmítnutí žádosti. Povinný subjekt, stejně jako žalovaný, v tomto spatřovali dostatečné vymezení odvolací námítky. Dle soudu jde o široké, nicméně přípustné vymezení odvolací námítky. Výtka, že zde nebyl materiální důvod pro odmítnutí žádosti, ve svých důsledcích znamená, že povinný subjekt posoudil věc v rozporu se skutkovým stavem.
14. V praxi je třeba každý případ posuzovat jednotlivě ve vztahu ke konkrétním skutkovým okolnostem. V nyní posuzovaném případě povinný subjekt nejdříve odmítl žádost prvním rozhodnutím, proti němuž se žalobce bránil třístránkovým odvoláním čítajícím několik odvolacích námitek. Tomuto odvolání žalovaný vyhověl prvním rozhodnutím o odvolání. V návaznosti na to povinný subjekt opět rozhodoval. Vázán právními závěry žalovaného rozhodnutí o odmítnutí žádosti napodruhé lépe odůvodnil v části, v níž se zabýval poměřováním práva na informace a práva na ochranu soukromého života dotčené osoby. Jakkoli žalobcovo druhé odvolání proti druhému rozhodnutí povinného subjektu bylo vskutku stručné, žalovaný při rozhodování o věci obsáhl jednak námitky prvního odvolání, jednak přezkoumal závěr klíčového okamžiku druhého rozhodnutí stran testu proporcionality. Tím, bez nutnosti žalobce vyzývat k bližší specifikaci odvolacích důvodů, poskytl žalobci plný procesní standard, jaký by se mu dostal, i pokud by mu výslovně prodloužil lhůtu k doplnění odvolání ze dne 24. 8. 2022. Zákon o svobodném přístupu k informacím svazuje řízení o žádosti i odvolací řízení krátkými lhůtami (srov. § 16). Proto povinný subjekt ani žalovaný v tomto typu řízení zpravidla nemají odpovídající časový prostor k prodlužování lhůt pro doplnění odvolání. Skutečnost, že žalovaný o odvolání žalobce rozhodl v den, kdy měla uplynout patnáctidenní lhůta k doplnění odvolání ze dne 24. 8. 2022, kterou žalobce požadoval, není procesní vadou, v jejíž důsledku by napadené rozhodnutí bylo nezákonné. Ostatně žalobce v poslední den jím požadované lhůty ani poté žádné doplnění odvolání povinnému subjektu ani žalovanému nedoručil.

Informace nelze poskytnout bez souhlasu dotčené osoby

15. Dle § 11 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím povinné subjekty neposkytnou informace
 - a) o probíhajícím trestním řízení, nebo týkající se trestního řízení, pokud by její poskytnutí ohrozilo či zmařilo účel trestního řízení, zejména zajištění práva na spravedlivý proces,
 - b) rozhodovací činnosti soudů s výjimkou rozsudků.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

16. Ústavní soud již v minulosti zdůraznil potřebu širšího poskytování rozsudků; ostatně proto zrušil v § 11 odst. 4 písm. b) podmínku, že poskytovaný rozsudek musí být pravomocný (nález ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10, č. 123/2010 Sb.). Z odkazovaného ustanovení plyne, že povinný subjekt (soud) v zásadě poskytuje všechny rozsudky. U rozsudků, stejně jako u jakékoli jiné žádané informace, však musí být splněny všechny další podmínky, které pro jejich poskytnutí stanoví zákon (srov. nález Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, a také navazující rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 17. 1. 2022, č. j. 51 A 41/2020-47; viz také nález Pl. ÚS 2/10, body 57 a 58). V tomto případě žadatele o informace (žalobce) zastavila výjimka z pravidla dle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobce tedy nemá pravdu, pokud tvrdí, že povinný subjekt mu dle § 11 odst. 4 písm. a) a b) zákona o svobodném přístupu k informacím měl automaticky poskytnout všechny žádané rozsudky (viz námitky v závěru s. 3 a na začátku s. 4 žaloby).
17. Žalobcem požadované informace zahrnují osobní údaje. Vedl-li soud řízení ve věci dotčené osoby, o níž žalobce po povinném subjektu požadoval další informace (veškerá rozhodnutí soudu ohledně dotčené osoby ve věci 9 T 237/2006), jsou další unikátní informace o této osobě, byť zpracované v rámci trestního řízení, osobními údaji. Požadovaná soudní rozhodnutí obsahují osobní údaje dotčeného subjektu, neboť jde o údaje, na jejichž základě je možné konkrétní osobu určit, příp. jde o další podrobnější údaje o jejím životě, činnostech, obsahu trestního řízení apod. (rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25). Byť samotné jméno a příjmení obecně osobním údajem není, neboť zpravidla neslouží jako dostatečný identifikátor konkrétní osoby (rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148, č. 1944/2009 Sb. NSS), otázka, zda jednotlivec, jehož se informace týká, je nebo není identifikovatelný, závisí vždy na okolnostech daného případu (viz rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2013, č. j. 5 As 1/2011-156). V tomto případě navíc žalobce v žalobě uvádí jak jméno, tak datum narození dotčené osoby, a tedy i bez poskytnutí žádaných informací zná její dostatečné identifikátory (k tomuto aspektu srov. např. rozsudek NSS ze dne 5. 9. 2023, č. j. 3 As 61/2022-56, bod 24). Na tom nic nemění ani argumentace důvodovou zprávou k novele zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu. Nelze ztotožňovat prvostupňové trestní řízení, v němž obviněný vystupuje proti své vůli, s řízením u Ústavního soudu, které ze svobodné vůle využije jen ten účastník, který si je vědom toho, že Ústavní soud svá rozhodnutí většinou neanonymizuje. To samé platí pro odkaz na žalobcem odkazované závěry literatury na s. 6 a 7 žaloby, která navíc předchází přísnějšímu pojetí ochrany osobních údajů v důsledku nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 (GDPR)¹.
18. Jádrem sporu však je, zda povinný subjekt mohl odepřít poskytnutí těchto rozhodnutí s poukazem na to, že se jedná o osobní údaje, které nemohou být třetí osobě poskytovány bez souhlasu subjektu údajů (dotčené osoby).
19. Právo na přístup k informacím patří mezi politická práva [čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (**Listina**), srov. také čl. 10 Evropské úmluvy o lidských právech (**Evropská úmluva**)]. Účelem práva na informace je zejména kontrola veřejné moci ze strany občanů, aby nedošlo k jejímu zneužití. Zákon o svobodném přístupu k informacím toto ústavně zaručené právo konkretizuje (rozsudek NSS ze dne 7. 5. 2009, č. j. 1 As 29/2009-59). Omezení přístupu k informacím je v souladu s limitační klauzulí čl. 17 odst. 4 Listiny, tzn. je-li to v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti (rozsudek

¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů. OJ L 119, 4. 5. 2016, s. 1-88. Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

NSS ze dne 13. 8. 2014, č. j. 1 As 78/2014-41, č. 3127/2014 Sb. NSS). Realizaci práva na informace upravuje zákon o svobodném přístupu k informacím, který také stanovuje podmínky, za kterých je možné omezit výkon práva na informace (§ 7 až § 12).

20. Dle rozsudku NSS ze dne 8. 2. 2023, č. j. 1 As 66/2022-38, *práva petentů*, bod 14 a násl., se zákon o svobodném přístupu k informacím koncepčně zakládá na informační povinnosti, dále na výčtu omezení poskytnout informace a na mechanismech ochrany žadatele (podrobněji náleží Ústavního soudu ze dne 7. 11. 2017, sp. zn. II. ÚS 2111/16, srov. také rozsudek NSS ze dne 8. 6. 2021, č. j. 4 As 168/2019-42, *VŠE*). Do zákonné působnosti povinných subjektů tedy zpravidla spadají veškeré informace, které mají k dispozici v rámci výkonu veřejné moci. Žadatelé tedy mají zásadně právo na sdělení všech údajů, s nimiž povinný subjekt pracuje, ledaže zákon výslovně vylučuje poskytnutí požadovaných informací (viz § 7 až § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím).
21. Jedna ze zákonných výjimek se vztahuje i na poskytování informací obsahujících osobní údaje. Dle § 8a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že *informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu*. Zákonodárce tímto způsobem stanovil prvotní předpoklad vztahu mezi právem na ochranu soukromí, jehož součástí je i ochrana osobních údajů, a právem na informace (rozsudek 4 As 168/2019, *VŠE*). Pouze v případě, že by právní úprava, na kterou zákon o svobodném přístupu k informacím odkazuje, byla formulována natolik kategoricky, že by absolutizovala právo na soukromí, mohlo by se jednat o protiústavní zásah do práva žalobce na informace. Zákon č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve spojení s GDPR, resp. se směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680² však takto striktní nejsou a ani již neúčinný zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, takový nebyl (přiměřeně rozsudek 1 As 78/2014).
22. Dle relevantní právní úpravy obecně platí, že osobní údaje, pod které nepochybně spadají také informace ze soudních řízení dotčené osoby, lze poskytnout pouze se souhlasem subjektu údajů, ledaže lze uplatnit některou ze zákonných výjimek, které v dostatečné míře umožňují v konkrétním případě poměřovat obě dotčená práva. Dlužno zdůraznit, že posouzení proporcionality poskytnutí osobních údajů přichází na řadu teprve za předpokladu, že lze možnost jejich poskytnutí podřadit pod některou z výjimek (rozsudky 1 As 78/2014 či 4 As 168/2019, *VŠE*, bod 37). Teprve v takovém případě je možné na základě skutkových okolností konkrétního případu zkoumat, zda i přes nesouhlas či zákonnou výjimku může právo na informace převážet nad právem na soukromí. Naopak jakékoli vyvažování je zbytečné, jestliže žádná ze zákonných možností poskytnutí osobních údajů nepřichází v úvahu (rozsudky NSS ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 12/2015-46, č. 3310/2015 Sb. NSS, a ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 113/2012-133, č. 3222/2015 Sb. NSS).
23. Bez souhlasu dotčené osoby se k jejím osobním údajům může dostat žadatel o informace, jen pokud by v jeho případě šlo o jinou výjimku pro zpracování osobních údajů danou čl. 6 písm. b) až f) GDPR. V nynějším případě povinný subjekt naplnil podmínky dle čl. 6 písm. c) a e) GDPR.
24. Z konstantní judikatury Ústavního soudu plyne, že soudy a jiné orgány veřejné moci musejí v každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv porovnat dotčená v

² Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV. Úř. věst. L 119, 4. 5. 2016, s. 89-131.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

konfliktu stojící práva testem proporcionality (např. nález ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16, a mnoho dalších). Nelze tak a priori vymezit okruh případů, v nichž bude vždy upřednostněno jedno z ústavně zaručených práv. Vždy je třeba posoudit individuální okolnosti každého případu a v návaznosti na to vyhodnotit, které z ústavně zaručených práv převáží (srov. v jistém směru obdobný rozsudek 3 As 61/2022, body 22 a násl.).

25. Povinnost státu prostřednictvím povinných subjektů poskytovat informace není ničím jiným než pozitivním závazkem, který je dobře znám v oblasti hospodářských, kulturních a sociálních práv. Pozitivní závazky státu se ovšem neomezuji na realizaci těchto práv. Své místo mají i při uplatňování základních práv (např. právo na účinné vyšetřování), včetně ochrany politických práv, pod které spadá právo na svobodný přístup k informacím. Jelikož u pozitivního závazku státu pojmově „schází“ zásah, nelze dost dobře provést ani první dva kroky testu proporcionality, tzn. test vhodnosti a test potřebnosti (srov. např. Kühn, Z., Kratochvíl, J., Kmec, J., Kosař, D. et al. *Listina základních práv a svobod: Velký komentář*, Praha: Leges, 2022, kap. V, zejména body 52 a 63). Proto soud blíže poměří až důležitost obou v kolizi stojících práv (3. krok běžného testu proporcionality).
26. Soud upozorňuje, že právo na poskytování informací je „odrazem principu veřejné kontroly fungování státu. Zásadně je třeba trvat na zveřejňování informací, které je potřeba podrobit veřejné diskusi. [...] Je vždy nutné zkoumat, zda existuje legitimní zájem na tom, aby se postup vůči konkrétní osobě stal součástí veřejné diskuse. Tento legitimní zájem je zpravidla dán, týká-li se činnost státních orgánů osob veřejně činných, a to z důvodu právě jejich veřejné činnosti“ (rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014-48, bod 55). Ústavní soud rozlišuje mezi žádostí o informaci způsobilou přispět k diskusi v demokratické společnosti, týkající se veřejného zájmu, a informováním o detailech soukromého života jednotlivce, který nadto nevykonává veřejnou funkci (nález ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10). V usnesení ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02, Ústavní soud uvedl, že právo na informace je v Listině „systematicky zařazeno mezi práva politická, tedy jako prostředek účasti na politickém životě státu. Zaručuje je stát. Právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápánou velmi široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí“.
27. Důvodem pro odmítnutí poskytnutí informace jistě není účel, pro který žadatel informace žádá (viz např. rozsudek NSS soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 As 359/2017-51, obdobně rozsudek ze dne 22. 1. 2015, č. j. 9 As 189/2014-37). Účel ovšem může být relevantní při poměřování kolidujících práv (srov. již odkazovaný rozsudek 3 As 61/2022, bod 27, a rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2018, č. j. 4 As 330/2018-57, bod 33). Žalobce v žádosti ze dne 14. 2. 2022 sice neuvedl konkrétní účel, pro který chce získat informace o trestním řízení dotčené osoby. Ze sdělení úřední osoby, jakož i s následných podání ve spisu, je patrné, že žalobce a dotčená osoba mají mezi sebou blíže nespecifikovaný spor. Dotčená osoba měla na žalobce podat trestní oznámení a žalobce jí měl vyhrožovat. V podání ze dne 14. 2. 2022 dotčená osoba uvedla, že již rok čelí „extrémním dehonestacím, křivým obviněním a vydírání ze strany“ žalobce. Místopředseda žalobce ji prý vydírá, jak přes tzv. Messenger, tak veřejně na sociálních sítích. Žalobce měl také zveřejnit fotografii dotčené osoby. V odvolání ze dne 3. 3. 2022 žalobce spor mezi ním a dotčenou osobou potvrdil. Uvedl, že dotčená osoba ho soustavně (pod hlavičkou dvou jim jmenovaných spolků) veřejně napadá a hrubě pomlouvá např. na stránkách sociální sítě Facebook.
28. Podstatou práva na informace je zajištění veřejné kontroly fungování státu v demokratické společnosti (viz shora). Žalobcem sledovaný účel poskytnutí informace nemůže vést k Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

tomuto cíli. V tomto směru soud ctí závěry rozsudku NSS ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011-166, č. 2416/2011 Sb. NSS, že při zásahu do soukromí dotčené osoby je třeba rozlišovat mezi informacemi o pachateli trestného činu na straně jedné a o poškozených na straně druhé. Ani tento závěr ovšem nelze absolutizovat, jak činí žalobce, v tom smyslu, že povinný subjekt poskytne informace o pachateli vždy a bezpodmínečně. Soud zdůrazňuje, že dotčená osoba nevykonává veřejnou ani úřední činnost (přiměřeně rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2019, č. j. 6 As 240/2018-40). Poskytnutí informace za účelem získání dalších podrobnějších údajů o minulosti dotčené osoby nemůže v tomto případě sloužit k vyvolání veřejné diskuse, participaci na správě věcí veřejných či kontrole veřejné moci. Žalobcem požadovaná informace by jen stěží mohla vyvolat veřejnou debatu, nanejvýš jen další „slovní přestřelku“ mezi žalobcem a dotčenou osobou, resp. mezi nejbližším okruhem zainteresovaných osob (např. členů spolků). Požadované informace nepřesahují úzce zaměřený rámec vzájemného sporu žalobce a dotčené osoby (srov. již odkazovaný rozsudek 3 As 61/2022, bod 27). Proto soud neshledal důvod pro upřednostnění práva na informace před právem dotčené osoby na ochranu osobních údajů.

29. Právo na ochranu osobních údajů, tzn. soukromí dotčené osoby sice již narušilo proběhlé trestní řízení, avšak povinnost chránit osobní údaje účastníků řízení trvá i přesto, že byly některé údaje v průběhu soudního řízení zveřejněny. Veřejné projednání a veřejné vyhlášení rozsudku je totiž kvalitativně odlišné od dalšího veřejného šíření informací obsažených v tomto rozsudku (srov. rozsudky NSS 2 As 21/2011, a ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25). Na závěru testu proporcionality nic nemění ani skutečnost, že požadované informace se týkají již pravomocně skončeného řízení konkrétního pachatele. Soud dodává, že pokud by mělo jít o informaci týkající se již zahlazeného odsouzení, povinný subjekt by měl být při posuzování žádosti zvláště opatrný z hlediska eventuálního zásahu do soukromí osoby, o níž poskytuje informace. Ostatně zahlazené trestné činy se neuvádějí ani ve výpisu z rejstříku trestů, ale pouze v opisu, který si mohou vyžádat jen vybrané subjekty. Navíc s účinností GDPR došlo ke zpřísnění podmínek zveřejňování či poskytování osobních údajů, oproti stavu před jeho účinností, tj. i situaci, v níž vydal NSS rozsudek 2 As 21/2011.
30. Jistě si lze představit i případy, v nichž soud jako povinný subjekt k žádosti, v níž žadatel sám identifikoval účastníka řízení, poskytne anonymizovaný rozsudek, avšak z žádosti ani z dalších okolností případu nesmí být *prima facie* patrné, že žadatel zamýšlí jeho osobní údaje, použít v osobním sporu proti němu (žalobcem odkazovaný rozsudek NSS ze dne 10. 1. 2018, č. j. 6 As 189/2017-32, bod 23, se týkal úplně jiné situace, kterou nelze srovnávat s nynější kauzou). V praxi to znamená, že soudy by měly poskytovat anonymizovaná rozhodnutí bez jakéhokoli přesahu do osobních údajů účastníka soudního řízení. Pokud žadatel zná identitu účastníka soudního řízení, o němž žádá informace, poskytnutím informací bez dalšího by získal přístup nejen k rozhodnutím soudu, ale také k dalším, třebaže podrobnějším, osobním údajům dotčeného subjektu, které zákon a GDPR chrání.
31. Domáhal-li se žalobce poskytnutí alespoň anonymizované verze rozhodnutí ve věci dotčeného subjektu v trestní věci 9 T 237/2006, správní orgány postupovaly správně, pokud mu v tomto směru nevyhověly. NSS v rozsudku ze dne 21. 4. 2023, č. j. 5 As 60/2022-30, bod 32, za obdobných skutkových okolností uvedl, že „*anonymizací rozsudků by se údaje obsažené v daných rozhodnutích nestaly údaji anonymními. S ohledem na skutečnost, že [žalobce] požadoval informace právě ke konkrétně identifikované osobě by poskytnutí rozsudků i v anonymizované podobě popřelo smysl ochrany této osoby. Ochrana jejího soukromí by se zcela vytratila. V rozsudku 5 As 60/2022 se sice jednalo o* Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

nezletilou osobu, nicméně tuto argumentaci nelze nevztáhnout i na obdobné případy (srov. také rozsudek NSS předcházející rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 17. 1. 2022, č. j. 51 A 41/2020-47, bod 44).

32. Žalobce také namítá, že v obdobném řízení u Okresního soudu v Berouně, sp. zn. 32 Si 51/2022, které se týkalo trestního řízení sp. zn. 8 T 56/2009, mu bylo vyhověno a tehdejší povinný subjekt informace poskytl, byť v anonymizované podobě. Žalobce toto rozhodnutí nedoložil.
33. Soud nepřihlédl k důkaznímu návrhu informačním spisem 32 Si 51/2022 a na něj navazujícím spisem žalovaného, jelikož žalobce nedostatečně specifikoval, zda tam podanou žádost koncipoval jako žádost o rozhodnutí ve věci konkrétní dotčené osoby, a ne tedy pouze jako žádost o poskytnutí informací ve věci spisové značky 8 T 56/2009. Navíc, i pokud by žalobce u Okresního soudu v Berouně podal stejnou žádost jako v nyní posuzované kauze, ani případný nesprávný úřední postup jiného povinného subjektu nemůže být důvodem k tomu, aby soud považoval správné a zákonné rozhodnutí v této věci za nezákonné. Jedno rozhodnutí, navíc, jsou-li zde pochyby o jeho správnosti, nemůže založit správní praxi (srov. rozsudek 3 As 61/2022, bod 32). Proto není důvodná námitka na s. 5 a 6 žaloby.

IV. Závěr a náklady řízení

34. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému nevznikly žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti. Soud tedy nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Praha 16. října 2023

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.